

Ülestõusmisaja 2. pühapäev. Ülestõusnu tunnistajad. 1. lugemisaasta

Johannese evangeelium 20:19-31

TOOMA TUNNISTUS

Toomas longib mööda Jeruusalemma tänavaid. Need olid kummaliselt vaiksed. No-jah, need pididki vaiksed olema, sest täna on ju sabatipäev. Siis on vaikinud ka tänavamüüjate hõiked ja turuplatsid. Isegi vankrit ei lükka ükski mees, isegi veekannu ei kannu ükski naine. Ainult üksikuid lapsi on näha aedades liikumas, aga tänavad on tühjad.

Jeesuse surmast on möödas juba nädal. Naised olid leidnud tühja haua ja kuulutasid sellest kõigile. Isegi Peetrus oli käinud tühja hauda vaatamas. Toomas mõtleb, et peaks ka minema tühja hauda vaata. Aga mis sellest tühjast kohast ikka vaadata?! Tõesti kummaline lugu – kuhu see Jeesuse ihu siis ometigi kaduda võis? Kuidagi uskumatu tundub kõik.

Toomas mõtleb järele kõigele sellele, mida ta Jeesuselt kuulnud oli, kõigile nendele tegudele, mille tunnistajaks ta oli olnud. Ta usub, et Jeesus suudab pimedada teha nägijaks, sest ta on ise näinud kuidas Bartimeus ja teisedki said nägijaiks, ehkki nad olid sündinud pimedana. Samuti ei imesta Toomas hetkegi, kui keegi palus halvatut terveks teha, et Jeesus saab sellega hakkama ning inimene ei vaja enam kunagi kandraami. Toomas oli näinud oma silmaga üsna mitut halvatut, kes lahkusid Jeesuse juurest omal jalal. Üht halvatut aitasid ta sõbrad lausa katusesse tehtud augu kaudu Jeesuse juurde saada. Kord oli Toomas olnud tunnistajaks, kuidas Jeesus kümme pidalitõbist terveks tegi. Pidalitõbised said tõepoolest terveks. Seda kinnitas neist kümnest üks, kes tuli Jeesuse juurde tagasi, et Teda tänada.

Toomas on olnud tunnistajaks ka muudele uskumatutele sündmustele, kui vesi muutus Jeesuse sõna peale veiniks või kui Jeesus vaigistas tormi ja kõndis Genetsareti järvel nende paadile järele mööda vett.

Seda kõike on Toomas näinud oma silmaga ja kuulnud oma kõrvaga – seda ta usub. Aga jutt Jeesuse ülestõusmisest surnuist näib Toomale endiselt uskumatu!

Toomas kõnnib mööda tänavaid ning jõuab majani, kus apostlid on peavarju leidnud. Maja aknad on katetega kaetud ja ukсед on riivi tõmmatud. Toomas teab, et vennad on majas, kuigi nad oma kohalolekut püüavad varjata hirmust, et ka nende suhtes võtab Suurkohus midagi ette. Toomas koputab aknaluugile kokkulepitud märgi. Maja uks läheb vaikselt praokile ja Toomas poeb majja sisse.

Ruumis on jüngrid väga elevil. Läbisegi püüavad nad Toomale selgeks teha, et Jeesus on surnuist ülestõusnud, Ta elab, Ta ennast neile kõigile ilmutanud. „Meie oleme näinud Issandat,” kordasid nad üha uuesti ja uuesti. Jeesus oli viibinud siinsamas ruumis, Ta oli tulnud läbi suletud ukse, oli neile näidanud naelaarme oma kätes ja jalgades ning suure armi sisse Tema küljes olid nad võinud panna oma sõrmed. Seepeale oli Jeesus öelnud neile „Rahu teile! Nõnda nagu Isa on läkitanud minu, nõnda saadan ka mina teid.” Kui ta seda oli öelnud, oli Ta nende peale puhunud ja ütles neile: „Võtke vastu Püha Vaim! Kellele te iganes patud andeks annate, neile on need andeks antud, kellele te patud kinnitate, neile on need kinnitatud.”

Toomas kuulab jüngrid selge hämmingu ja umbusuga. Lõpuks kehtib Toomas õlgu ja ütleb neile: „Kui ma ei näe tema käte sees naelajälgi ning ei pista oma sõrme naelte asemeisse ega oma kätt tema külje sisse, ei usu ma mitte!”

Ja kaheksa päeva pärast olid Jeesuse jüngrid taas kodus ja Toomas nendega. Uksed olid lukus, aga Jeesus tuli, jäi seisma nende keskele ja ütles: „Rahu teile!” Seejärel ta ütles

Toomale: „Pane oma sõrm siia ja vaata minu käsi ning pane oma käsi ja pista mu külje sisse ning ära ole uskmatu, vaid usklik!” Toomas vastas talle: „Minu Issand ja minu Jumal!” Jeesus ütles talle: „Kas sa usud seepärast, et sa oled mind näinud? Õndsad on need, kes ei näe, kuid usuvad.” Jeesus tegi jüngrite ees veel palju muid tunnustähti, mida ei ole piiblistse kirja pandud, aga need on kirja pandud, et te usuksite, et Jeesus on Kristus, Jumala Poeg, ja et teil uskudes oleks elu tema nimes.

Küllike Valk, 2013.